

PAP BALÁZS

Petra

Amikor hatalmas kaporszagú kezek felkasírozták az égre azt a fényes, pöttyös borítást, valószínűleg már akkor eldőlt minden. Azok a kicsinek tűnő, kifinomult vélemények szerint azonban hatalmas izék, minden bizonnyal profik, sokkal profibbak, mint azt mi elképzelhetnénk.

Nem tisztem a furcsa, kétes értékű metafizikus, vagy misztikus fejtegetés, sőt a fogam sem fülük hozzá különösebben, mindazonáltal ezeknek a – hagyománytiszteletből hívjuk őket – csillagoknak több a szerepük, mint a kedves olvasó lekenyerezése amolyan egyszerű tájleírással. Az ő csaknem gömbölyű, illetve jobbára gömbölyű és csak árnyalatnyit elliptikus testük, szemre apró, de számítva gigantikus tömegük, rejteni halvány, és suttogásra készíteni – a fene! szintén – halvány fényük, annyira elmerengető díszlete lett egy hajnalnak, annyira bájosan pepita háttere lett Petrának, hogy nem lehet elhallgatni szerepüket, még ha csak suttogva is, de a csillagok annyira hideg decemberi módon voltak profik abban a hűvös decemberben, hogy ide kell súgjam halványan: ők korábban voltak, és ők kezdettől fogva tudták.

A csillagok égre kasírozódása és e történet kezdete óta persze számos perc leforgott. És ezek alatt a percek alatt túlnyomórészt zajosabb dolgok estek meg, mint ebben a történetben. Valahogy úgy, mint egy komolyabban vett italozásban: a csillagok felkerülése volt az első vodka, és számos egyéb tétel után e történet a levezető ásványvízhez hasonlítható, mellyel egyúttal taxit is rendelsz. Aztán majd reggel, amikor mennyre vagy pokolra ébredsz, az első vodka zsong még, az utolsó ásványvíz csak értelmetlen izzadságfolt párnahantodon. És valami tükörfélébe bámulva csak ítélgel majd a szembe képed, akinek pontos mása vagy, és nem vagy benne biztos, hogy az ő arcán is csillognak Petra sminkjének csillámpöttyei; mintha valami tündökölne mégis: csak hunyorogsz tőle és érzed, végérvényesen el lett valami baszkurálva, ezúttal tényleg, jobban már akarattal sem lehetett volna.

Itt, bent az utolsó ásványvíz első vodkájában, lassú és furcsa fecsegős kedvedben, ahogy hallod az olívbogyók roppanását saját szádban és taplóvá sült pizzatészta serceg a fogad alatt, mosdatod tekintetteddel Petrát, sosem lehetett tisztább annak előtte, rég nem kő már, patakgömbölyítette kavics, földgyöngy; csak mosdatod és szépen magad mélyére söröződ a világtörténelmet.

És vannak egyéb zajok is. A kifogyó sörcsap harákolása, amiképp a szomszéd vesebeteg bácsié, aki hörög és fuldokol, és összehugyozza magát, amikor felesége kérésére az ágyába teszed – a fürdőszoba padlóján feküdt előzőleg, a szőnyeg hűgyszagú, mint a csillagok, és félsz, hogy leázik hozzád, akárhogy is: segítettél. A szomszéd asztal nőjének alattomos cihogása, két faszi között ül és karba fonja kezét, csak fél szemmel nézed, ahogy oldódik karjának szorítása, nyilik, mint a bazsarózsa, melfrozott a haja; nem érdekel, ki kit akar

megdugni, búgja kényeskedve – nem a faszt, nem, feleled és a világ legvégén sem fogod tudni, hogy kimondtad-e hangosan. Aztán ott van még az erőmérő gép: egy buta bokszmag, amelybe elemi erővel kell beleütni, kiír egy számot utána, és jegyzi a rekordot. Ha nem dob belé pénzt senki, fél óránként önműködik: lenyitja a célt, és egy női hang búgja, mint a karba tett kezű: Mostmár üthet. Aranyos, hogy magáz, angyali, ahogy csattan utána a fém. Mindig akad valaki, aki belevágjon, de most valahogy csendes zajjá válik, percenként háromszor szavalja el, és hitedre, egyre jobban átérzi. Meg aztán ott a terhes nő, mindig mással megy haza, mindig baszik, mindig azt hiszi, úgy maradt, bazmeg, te csak lakmuszra huggyozol, kérdezi valaki, alighanem a tegnapi esti.

Mindeközben az asztal alatt Petra combjához nyomod térded és kisujjaddal pengeted a lábára feszült elasztikus nadrág gyűrődését, közben a szemüvegében tükröződve látod a tévében futó meccset, a hosszabbításnál tarthat, mesélsz neki az életről, a világról, nem kizárt, hogy a csillagokról is megemlékezel. Beszélsz arról, hogy egyre szebbnek látod őt, és arról is, hogy egyre jobban szereted egyre szebbnek látni, arról, hogy úgy göndörödik babahája, ahogy nadrágja a combján, arról, hogy arca élén a pihék mint drágakövet dédelgetnek egy izzadságcseppel, arról hogy mosolyában gyöngyszerű fogai nem veszélyes fegyvernek tűnnek, hanem tejüvegnek, mely mögött nem más lakik, hanem a tervszerű émely, a zománcgyilkos cukrosság, a mézek legikrásabbika. Elmondod, nem érted a nevét, nem lehet kő az, aki ennyire puha. Ez csak a nevem feleli. Nem vagyok sprőd, sem száraz, nem jelmez, feleli. Nem a faszt, nem – és nem is vagy benne biztos, hogy erre mondtad, vagy, hogy mondtad-e egyáltalán.

Karon ragadod és húzod, de már nem ő jön veled, csak saját maga szörpje, pohár aljára alvadt ragacsos szirup, melyből kipárolgott a szóda, kipárologtattad javarészt te, meg a többiek persze – ilyenkor mindig vannak többiek –, és nem mondhatná senki, hogy egy fikarcnyit is tiltakozott volna ellene. Fogod a karját és húzod, csak néha állsz meg, hogy a szájába dugd nyelved, az állatkert előtt például, meg talán egy két kirakatnál.

Aztán egy panelházakkal övezett térre érsz, ahol csak egy lámpa világít, vasbeton a lába, belőle vassal csavarozott vas nő ki, fentebb ezüstös lámpabúra és aranysárga fény ömlik a kifagyott fűre. Ott, ahová a fénye már nem ér el, kis záportó nyújtózik, mellette domb, épp a tómederbe illő, csak a csillagok böknek bőrösödő felszínére pontokat. Seholy egy felhő.

A tó jégvártyáján apró ködfoltok, olyanok mint a szádból és Petra szájából jövők, nagyobbak talán, és velük sokkal kíméletesebben bánik a gyenge szél.

A föld hideg, kemény, de szaga tiszta, érzed ahogy belecsókolsz Petra nyakába. Szótlanul fekszik hanyatt, néha felnyög, de csak aprócskát. Elképzeled, rájössz, felfogod. Arról elméledsz, de csak bután, mint egy petymeg, hogy csókok tárgya mindig keményebb, mint a felület, melyen csókolod. Aztán elképzeled, rájössz, felfogod, hogy túl sok volt a puha ágy életedben és kevés az íróasztal; meg hogy minden magányos estéden pont olyan kemény volt a csókolt párnád, mint a párnád maga. Így gondolod és úgy érzed, ha valamiről, akkor erről nem beszélnél senkinek, és soha nem írnád le ezeket a szavakat.

Nem beszéltek – elképzeled saját szád ízét és elképzeled, mennyit enyhíthetett bűzödön az utolsó ásványvíz utolsó ásványvize, leveszed minden ruhádat és nézed, ő hogyan szabadul meg sajátjaitól. Izzadt bőre gőzöl, permanensen, nem úgy ahogy szája, nem látsz benne ritmust, csak tudod, hogy van, ritmikus, mint legutolsó pisilésed vége, mint Sánta Kata pulzálása, még nagyapád hívta így az egyik lyukat a firmamentumon, ne tégy úgy, mintha tőlem tudtad volna meg.

Hanyatt fekszel egyik kezed a tó páráját simogatja, a másik Petra kezét fogja, és nézed, ahogy válla hol eltakar egy-két kíváncsi csillagot, hol megengedi nekik, hogy belebámuljanak görcsös pofádba. Pulzál, mint Sánta Kata, ugye pont úgy, pont annyira, és itt kezded sejteni, hogy ők, ők már kezdettől fogva tudták, és erre tán épp nagyapád a bizonyíték...

A szemed nyitva és látod, ahogy beleérik a dermedt decemberbe, vadállatok képét ölti magára, ahogy fújtat orrlyuka és hosszú haja szarvként mered az égre, mielőtt sörényként visszahullana.

Derekad alatt pengévé fagyott fűszálak merednek, döfnek és karmolnak, hátadra apró földmorzsák tapadnak, felülsz, hogy megöleld, de ő hátraveti magát és hatalmasat sikolt, majd azonmód elterül és elalél oldalán fekvé, mint egy férfi, pont úgy, ahogy neked kellene.

Egyszerre feltáru előtted az égbolt a maga teljességében, ruháért kotorászol, és abban az órában először szólítod meg. Valami olyasmit mondasz, hogy ha továbbra is ott fekszik, még meg talál fázni, visszamorog, te rágyújtasz és dafke öltözöl, haragszol rá, hogy engedte visszazonni az igazi testét, hogy száraz bőre lett és már nem izzad.

Szólsz megint, egyre kimértebben, Petra, mondd, öltözz fel, menjünk.

Hagyjál, mondja, vagy ha nem is ezt, akkor is legyint, bármit mondott, ezt jelentette. Rágyújtasz megint, aztán ráterítéd a kabátját és lassan elsétálsz a lámpaoszlop felé.

Aztán reggel, amint a csillámport szeded az arcodról, és aki visszanez rád, egyre csak ítél, és tündöklése nem apad, valami éhségről fecseg és hidegségről is, etetésről és felruházásról, és tekintete nem enyhül, akkor tudod, hogy valami nincs rendben.

Aztán elsétálsz oda, jobbra gondolatban, ekkor már nehéz voltaképp sétálni, ahhoz a kis tóhoz, ahol Petra bőrének köde alig engedi látni tekintetedet, csak egy kidölt villanyoszlopot látsz, és tudod, hogy valami tényleg el lett baszkurálva, de nem akarod elhinni, csak annyit mondasz a ködön át ritmikusan villogó kék fénynek, hogy bazmeg, ez tényleg megfagyott.